



Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím *A budapesti asztalosmunkások szervezkedésének története*

Forrás: *Nepszava*

Bp

(Hely)

1923. 4. 8.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(OI)

Osztályozás

Tárgy

674.2

Hely

Idő

"1923"

Személy

Székesfővárosi háziomda 1923

A budapesti asztalosmunkások szervezkedésének története.

*

Harminc év szervezkedési munkájának küzdelmei és eredményei.

A múlt héten ünnepelték a budapesti asztalosmunkások szervezetük fönállásának 30. évfordulóját. Irtunk akkor ennek az évfordulónak a jelentőségéről s ismertettük a jubiláris diszközgyűlés lefolyását.

A famunkásszövetség vezetősége azonban gondoskodott arról, hogy maradandó emléket is állítson a szervezkedés, uttörőinek s mindazoknak, akik az évtizedek folyamán a nehéz, küzdelemteljes munkában résztvettek. A szövetség vezetőségének megbízásából Szabó Imre elvtárs megírta a budapesti asztalosok szervezkedésének történetét s a jubiláris évfordulóra az is megjelent.

A négy éves küzdelem természetesen csak vázlatosan ismertetheti azt a rengeteg küzdelmet s felbecsülhetetlen kulturális munkát, amit ez a, mindenkor az első sorokban állott szervezet kifejtett. De ebből a vázlatos ismertetésből is mennyi tanulságot, mennyi új erőt és bizalmat meríthet még az is, aki maga átélte mindazokat a küzdelmeket, amelyekről e szürke sorok beszélnek? Hát még az új emberek? Ugysem kellene, hogy minden szervezet odaadja mindegyiket, hanem ők maguk támadtak. A szerencsés tagjának a maga történetét: haddvezetnek majdnem két teljes évtizede telt el a látása a mai generáció, hogy az, amit ma egész természetesen találnak és nem ritkán kómálva lebecsülnek, mennyi munkának, mennyi áldozatos odaadásnak, milyen erős hitnek és meg nem alkvó, szilárd akaratnak a gyümölcse.

Szabó elvtárs az asztalosok szakszervezetének megalakításának idejénél sokkal messzebbre nyúl vissza ebben a kis munkájában, ami természetesen is, mert csak így tudja világosan megmutatni azokat az okokat, amelyek a szakszervezet megalakítását szükségessé és lehetővé tették. Már 1880-ban elégedetlenek voltak az asztalosmunkások a helyzetükkel s sztrájkot is rendeztek. A sztrájkot — letörte a rendőrség, de azért elérték vele azt, hogy a munkaidőt megrövidítették — napi 11 órára.

Aki meg akarja érteni, hogy mit jelentenek a munkásoknak a szakszervezetek s aki meg akarja tudni, hogy mit veszítenének a munkások az osztálytudas szakszervezeti mozgalom föladásával, az képzelje bele magát azoknak a helyébe, akiknek óriási vívmányként kellett fogadni a 11 órás munkaidőt. És ez nem régmúlt időknek az eseménye, hanem ott élnek még ma is minden szervezetben azok, akiknek harcolniuk kellett rendőrséggel, kapitalista önzéssel és proletárértelenséggel, hogy a 11 órás munkaidő Mekkáját elérhessék.

A mai generáció azt is hiszi, hogy a fölhaladás egyenes vonalban ment, hogy csak meg kellett alakítani a szakszervezetet és azután ment minden előre. Ez a kis munka meggyőzhet mindenkit az ellenkezőről. A végén külső munkaidő, a garasos bérek várai nem dűledtek be egyszerű harsonaszóra, mint Jericho falai. Sőt a munkáltatók még arra szorítottak, hogy visszaverjék a támadásokat, hanem ők maguk támadtak. A szerencsés tagjának a maga történetét: haddvezetnek majdnem két teljes évtizede telt el a látása a mai generáció, hogy az, amit ma egész természetesen találnak és nem ritkán kómálva lebecsülnek, mennyi munkának, mennyi áldozatos odaadásnak, milyen erős hitnek és meg nem alkvó, szilárd akaratnak a gyümölcse.

Az osztálytudas szakszervezeti mozgalom föladásával, az képzelje bele magát azoknak a helyébe, akiknek óriási vívmányként kellett fogadni a 11 órás munkaidőt. És ez nem régmúlt időknek az eseménye, hanem ott élnek még ma is minden szervezetben azok, akiknek harcolniuk kellett rendőrséggel, kapitalista önzéssel és proletárértelenséggel, hogy a 11 órás munkaidő Mekkáját elérhessék. A mai generáció azt is hiszi, hogy a fölhaladás egyenes vonalban ment, hogy csak meg kellett alakítani a szakszervezetet és azután ment minden előre. Ez a kis munka meggyőzhet mindenkit az ellenkezőről. A végén külső munkaidő, a garasos bérek várai nem dűledtek be egyszerű harsonaszóra, mint Jericho falai. Sőt a munkáltatók még arra szorítottak, hogy visszaverjék a támadásokat, hanem ők maguk támadtak. A szerencsés tagjának a maga történetét: haddvezetnek majdnem két teljes évtizede telt el a látása a mai generáció, hogy az, amit ma egész természetesen találnak és nem ritkán kómálva lebecsülnek, mennyi munkának, mennyi áldozatos odaadásnak, milyen erős hitnek és meg nem alkvó, szilárd akaratnak a gyümölcse.

össze évek küzdelmei, makacs harcok után nyugodtak bele, hogy lemondjanak a kizsákmányolás korlátlanágáról. Végül azután maguknak is be kellett látniok, hogy a kilenórás munkaidő mellett több volt a termelés, mint azelőtt 14—15 óra alatt.

És jöttek a nagy világrengetés esztendei. És úgy látszott, hogy veszte van minden, hogy az évtized küzdelmei, harcai és verejtékes áldozatai mind hiábavalók voltak. De épp ebben az időben mutatkozott meg teljes értékében mindaz a munka, amit nemcsak az anyagi megalapozásban, de az emberek lelkében elhínt tudás, megismerés és meggyőzés művel végzett a szervezet.

Ha képpen akarjuk magunk előtt látni az asztalosok szervezetének a fejlődését, akkor azt legérzékenyebben a következő számok mutatják: 1893-ban befizettek a tagok 3844 heti-járulékot, 1922-ben pedig 251.151-et, 1893-ban az évi átlagos taglétszám 231 volt, 1922-ben pedig 5481. És megállapíthatjuk a szervezet történetének összegyűjtőjével, hogy imponáns az a kép, amelyet ez a kis füzet elénk tár és megállapíthatjuk, hogy mindazt, amivel az asztalosmunkások „anyagilagban, erkölcsileg, öntudatban, kulturában rendelkeznek: maguknak köszönhetik, jól megérdemelt gyümölcsei ezek — a vésszel, viharral viaskodó kertész kitartó munkájának“.

A famunkásszövetség a füzetet a szövetség tagjainak az előállításáért — 150 koronáért — árusítja. Nagyon kívánatos volna azonban, ha más szervezetek tagjai is minél többen olvasnák ezt a — nagy szorgalommal összehordott — nagyon tanulságos kis munkát. Mert az összesség javáért dolgozni, a szocialista szervezkedés erejében és értékében hinni és bizni — mindenki megtanulhat belőle.